

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 331/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť K. K., zastúpenej advokátkou JUDr. Bronislavou Garajovou, Advokátska kancelária, Železničná 291, Poltár, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd výkazmi nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., č. 1125215913 z 23. júna 2011, č. 1125216013 z 23. júna 2011, uzneseniami Okresného súdu Lučenec č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť K. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. mája 2014 doručená sťažnosť K. K., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) výkazmi nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. (ďalej len „zdravotná poisťovňa“), č. 1125215913 z 23. júna 2011, č. 1125216013 z 23. júna 2011, uzneseniami Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014. Sťažovateľka navrhuje vydať tento nález:

„1./ Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s., Mamatyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35937874 Obchodný register OS Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 3602/B svojim postupom a výkazom nedoplatkov č. 1125215913 a výkazom nedoplatkov č. 1125216013, OS Lučenec uznesením 8 Er/1002/2011-30, uznesením OS Lučenec 8 Er/1002/2011-56, uznesením OS Lučenec 8 Er/1002/2011-58 a uznesením OS Lučenec 8 Er/1002/2011-73 a KS Banská Bystrica uznesením 1CoE/345/2013-90 porušili základné právo sťažovateľky vlastníť majetok zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ako aj v čl. 1 Dodatkového protokolu a porušili základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2./ Výkaz nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., Mamatyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35937874 Obchodný register OS Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 3602/B č. 1125215913 a výkazom nedoplatkov č. 1125216013, uznesenie OS Lučenec uznesením 8 Er/1002/2011-30, uznesenie OS Lučenec 8 Er/1002/2011-56, uznesenie

8 Er/1002/2011-58 a uznesenie OS Lučenec 8 Er/1002/2011-73 a uznesenie KS Banská Bystrica ICoE/345/2013-90 sa zrušujú a Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., Mamateyova 17, 850 05 Bratislava, IČO: 35937874 Obchodný register OS Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 3602/B sa prikazuje vo veci znovu konať.“

Ako vyplýva zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, zdravotná poisťovňa vydala sťažovateľke 23. júna 2011 výkaz nedoplatkov č. 1125215913, ktorým jej uložila zaplatiť nedoplatok na poistnom za obdobie od januára 1996 do decembra 2004 spolu vo výške 1 383,88 €, a výkaz nedoplatkov č. 1125216013, ktorým jej uložila zaplatiť neodvedený preddavok na poistnom za obdobie od septembra 2005 do mája 2011 vo výške 1 335,44 €. Sťažovateľka podala proti týmto výkazom nedoplatkov 25. júla 2011 námietky, v ktorých uviedla, že výkazy nedoplatkov boli doručené jej otcovi 29. júna 2011, neboli jej doručené do vlastných rúk. Uviedla, že sa dlhodobo zdržiava v zahraničí a o doručení výkazov nedoplatkov sa od otca dozvedela pri jej návrate domov 21. júla 2011. S takýmto odôvodnením požiadala o odpustenie zmeškania lehoty na podanie námietok a samotné námietky odôvodnila tým, že právo zdravotnej poisťovne vymáhať poistné je premlčané, pretože sa premlčuje v päťročnej premlčacej lehote od splatnosti poistného alebo úhrady v zmysle § 21 ods. 1 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (v znení zákona č. 718/2004 Z. z.) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“). Uviedla, že dôvodne je vymáhané iba poistné na zdravotné poistenie za obdobie od júla 2008 do mája 2011 vo výške 581,48 €. S poukazom na svoju nezamestnanosť a nemajetnosť požiadala zdravotnú poisťovňu o splátkový kalendár na úhradu sumy 581,48 € v mesačných splátkach po 10 €.

Zdravotná poisťovňa sťažovateľke prípisom zo 17. augusta 2011 oznámila, že jej námietky neakceptuje s odôvodnením, že sú oneskorené, pretože oba výkazy nedoplatkov jej boli riadne doručené 29. júna 2011 a lehota na podanie námietok uplynula 7. júla 2011, pretože ich doručenie otcovi sťažovateľky je potrebné považovať za doručenie riadne, keďže otec bol jej splnomocnencom. Námietku premlčania nepovažovala zdravotná poisťovňa za dôvodnú, pretože pre obdobie od januára 1996 do decembra 2004 sa

sťažovateľka listom zo 16. mája 2011 sama identifikovala ako samoplatiteľka. Zdravotná poisťovňa zároveň upozornila sťažovateľku, že oba výkazy nedoplatkov sú právoplatné, vykonateľné a sú exekučným titulom.

Po tom, čo zdravotná poisťovňa podala proti sťažovateľke 23. novembra 2011 návrh na vykonanie exekúcie podľa oboch výkazov nedoplatkov, teda na vymoženie sumy 2 719,32 €, súdnemu exekútorovi S. P. (ďalej len „súdny exekútor“), bolo sťažovateľke súdnym exekútorom doručené upovedomenie o začatí exekúcie č. k. EX 3644/2011-DA zo 6. januára 2012. Sťažovateľka podala proti nemu 2. februára 2012 námietky. Rovnakým podaním navrhla zastavenie exekúcie, jej odklad a požiadala o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Sťažovateľka zopakovala dôvody uvedené v námietkach proti výkazom nedoplatkov a poukázala na to, že po tom, čo sa odhlásila zo zdravotného poistenia na Slovensku, platila si zdravotné poistenie v Nemecku (od 21. januára 1996 do 23. júla 1996) a pokiaľ sa 17. mája 2011 dobrovoľne prihlásila na Slovensku znova do zdravotného poistenia, prihláška platila do budúcnosti, a nie spätne od 17. mája 2001 do roku 1996. Zdôraznila, že nedoplatky na poistnom za obdobie od januára 1996 do júna 2008 sú premlčané. Sťažovateľka preto považovala exekúciu za neprípustnú a navrhla ju zastaviť. Návrh na odklad exekúcie odôvodnila tým, že bez svojej viny sa dostala do takého postavenia, že by exekúcia mala na jej stav zvlášť nepriaznivé následky. Uviedla, že žije v Nemecku, náklady na jej domácnosť uhrádza jej partner, ktorý je starobným dôchodcom, je dlhodobo nezamestnaná, nemá žiaden príjem, nepoberá ani sociálne dávky a nevlastní žiaden majetok ani motorové vozidlo. Zároveň s poukazom na uvedené požiadala o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov.

Okresný súd uznesením č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012 vydaným vyšším súdnym úradníkom návrh sťažovateľky na odklad exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že sťažovateľka v návrhu na odklad exekúcie neuviedla také skutočnosti a nepredložila také dôkazy, z ktorých by bolo preukázané, že sa v popisovanom postavení ocitla bez svojej viny a len na prechodnú dobu, čo je podmienkou pre rozhodnutie o odklade exekúcie podľa § 56 ods. 1 Exekučného poriadku. Po tom, čo proti tomuto rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka odvolanie, sudca uznesením

č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012 odklad exekúcie nepovolil. Konštatoval, že uznesenie č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012 sa považuje podaním odvolania za zrušené (§ 374 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku), a samotné nepovolenie odkladu exekúcie odôvodnil okresný súd obdobne, t. j. nesplnením podmienok na odklad exekúcie podľa § 56 Exekučného poriadku. Uznesenie č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012 nadobudlo právoplatnosť 9. júla 2012.

O žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8 Er 1002/2011-87 z 22. júla 2013 tak, že sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov priznal.

O námietkach sťažovateľky a jej návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol vyšší súdny úradník uznesením č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012 tak, že námietkam sťažovateľky nevyhovel a jej návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Dospel k záveru, že okolnosti uvedené sťažovateľkou v námietkach proti exekúcii nespôsobujú zánik vymáhaného nároku, vymáhateľnosti nebránia ani exekúciu nerobia neprípustnou, pretože sťažovateľka nesplnila to, čo jej ukladalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, ktoré jej bolo riadne doručené jeho prevzatím splnomocnencovi sťažovateľky. Zamietnutie návrhu na zastavenie exekúcie odôvodnil vyšší súdny úradník tým, že sťažovateľka neuviedla a nepreukázala žiaden z dôvodov na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku.

Sťažovateľka proti tomuto uzneseniu podala odvolanie, o ktorom, pokiaľ ide o rozhodnutie o zamietnutí námietok sťažovateľky, rozhodol sudca okresného súdu uznesením č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012, a pokiaľ ide o rozhodnutie o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie, krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014.

Sudca okresného súdu uznesením č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 námietkam sťažovateľky nevyhovel. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol:

«Podľa §-u 50 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok, EP) veta prvá, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná.

Podľa § 21 ods. 1 zák. č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o zdravotnom poistení) právo zdravotnej poisťovne uplatniť nárok na poistné (§ 17 ods. 7, § 18 a § 19 ods. 15) a nárok na úhradu za zdravotnú starostlivosť (§ 9 ods. 7) sa premlčí uplynutím piatich rokov odo dňa splatnosti poistného alebo úhrady za zdravotnú starostlivosť.

Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia, v prípade nesplnenia povinností podľa § 6 alebo oznamovacích povinností podľa § 23 ods. 1, 2 a 5 právo zdravotnej poisťovne uplatniť si nárok na predpísanie poistného a úroku z omeškania na úrade sa nepremlčuje.

Exekučný titul – výkazy nedoplatkov prevzal dňa 29. 6. 2011 otec povinnej ako „splnomocnenec“ a týmto dňom sa považujú za doručené. Lehota na podanie námietok proti nim povinnej márne uplynula dňa 7. 7. 2011. Preto oprávnený námietky povinnej zo dňa 25. 07. 2011 ako oneskorene podané a bez zdôvodnenia neakceptoval.

Z vyjadrenia oprávneného, ktoré doložil podaniami povinnej má súd preukázané, že povinná si napriek výzvam oprávneného nesplnila oznamovaciu povinnosť podľa § 23 zákona o zdravotnom poistení, nakoľko neoznámila zdravotnej poisťovni skutočnosti rozhodujúce pre zánik verejného zdravotného poistenia a nevrátila preukaz poistenca, čím nesplnila podmienky pre zánik verejného zdravotného poistenia podľa § 5 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení.

Podľa § 5 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení u fyzickej osoby, ktorá má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky, verejné zdravotné poistenie zaniká deň pred dňom, keď nastali skutočnosti uvedené v § 3 ods. 2 písm. a) až c), alebo dňom zániku trvalého pobytu na území Slovenskej republiky.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení, povinne verejne zdravotne poistená je fyzická osoba, ktorá má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky; to neplatí, ak a) je

zamestnaná v cudzine a je zdravotne poistená na území štátu, v ktorom vykonáva činnosť zamestnanca, b) vykonáva samostatnú zárobkovú činnosť v cudzine a je zdravotne poistená na území štátu, v ktorom vykonáva činnosť, c) dlhodobo sa zdržiava v cudzine a je zdravotne poistená v cudzine a na území Slovenskej republiky nie je zamestnaná ani nevykonáva samostatnú zárobkovú činnosť; za dlhodobý pobyt v cudzine sa považuje pobyt dlhší ako šesť po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení poistenec je povinný oznámiť príslušnej zdravotnej poisťovni najneskôr do ôsmich dní a) zmenu mena, priezviska, rodného čísla a zmenu trvalého pobytu, b) zmenu alebo vznik platiteľa poistného, c) skutočnosti rozhodujúce pre zánik verejného zdravotného poistenia (§ 5 ods. 2 a 3) a vrátiť preukaz poistenca, d) skutočnosti rozhodujúce pre vznik alebo zánik povinnosti štátu platiť za neho poistné (§ 11 ods. 7), e) skutočnosti rozhodujúce pre zmenu sadzby poistného (§ 12).

Súd mal vo veci preukázané, že povinná sa dlhodobo zdržiava v zahraničí. Oprávnený ju niekoľkokrát vyzval, aby preukázala, kto bol za povinnú platiteľom poistného na zdravotné poistenie za obdobie od 12. 01. 1996 do 16. 03. 1997, od 28. 07. 1997 do 16. 08. 1998, od 09. 09. 1998 do 18. 05. 2010 a od 14. 02. 2011. Listom zo dňa 10. 05. 2011 sa povinná registrovala ako samoplatiteľka podľa § 11 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení.

Podľa § 11 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení, poistné je povinná platiť aj osoba, ktorá je verejne zdravotne poistená podľa tohto zákona a nie je a) zamestnancom, b) samostatne zárobkovo činnou osobou alebo c) osobou, za ktorú platí poistné štát.

Nakoľko v liste zo dňa 05. 04. 2011 adresovaného oprávnenému povinná uviedla, že sa zdržiava v cudzine, oprávnený ju listom zo dňa 01. 06. 2011 vyzval na preukázanie poistenia v cudzine, aby ju bolo možné odhlásiť zo zdravotného poistenia v SR. Podaním doručeným oprávnenému dňa 27. 06. 2011 oznámila, že ku dňu 30. 06. 2011 dáva ako poistenec výpoveď a podaním doručeným oprávnenému dňa 04. 07. 2011 mu vrátila preukaz poistenca.

Na základe vyššie uvedeného má súd za to, že nakoľko povinná nepreukázala oprávnenému vznik zdravotného poistenia v cudzine, nesplnila si oznamovaciu povinnosť podľa § 23 zákona o zdravotnom poistení a neboli splnené zákonné podmienky pre zánik

verejného zdravotného poistenia, tzn. že povinná je naďalej povinne verejne zdravotne poistená aj na území Slovenskej republiky. Právo zdravotnej poisťovne uplatniť si nárok na predpísanie poistného t. j. - právo na vymeranie poistného platobným výmerom, sa nepremlčalo.

Skutočnosť, ktoré uvádza povinná v námietkach proti exekúcii, nespôsobujú zánik vymáhaného nároku, vymáhateľnosti nebránia, ani exekúciu nerobia neprípustnou. Keďže povinná nespĺnila to, čo jej ukladalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie - exekučný titul návrh na vykonanie exekúcie bol zo strany oprávneného podaný dôvodne a súd preto rozhodol tak, že námietkam povinnej nevyhovel.»

Uznesenie okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2012.

Krajský súd uznesením č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 uznesenie vyššieho súdneho úradníka č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012, pokiaľ ide o výrok o zamietnutí návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie, ako vecne správne potvrdil. Uznesenie krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2014.

Sťažovateľka sťažnosť doručenu ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu výkazmi nedoplatkov zdravotnej poisťovne č. 1125215913 z 23. júna 2011, č. 1125216013 z 23. júna 2011, uzneseniami okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 a uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 odôvodnila jednak tým, že okresný súd jej na jednej strane priznal oslobodenie od súdnych poplatkov a na strane druhej nezistil dôvody na odklad exekúcie, hoci oba návrhy boli odôvodnené rovnakými okolnosťami, a jednak tým, že exekúcia je voči nej vedená napriek tomu, že prevažná časť nedoplatku je

premlčaná. Tým sa nezaoberala ani zdravotná poisťovňa a ani všeobecné súdy. Nezaoberali sa ani tým, že v čase doručovania výkazov nedoplatkov sa sťažovateľka nezdržiavala na území Slovenskej republiky. Sťažovateľka ďalej uviedla, že rozhodnutia zdravotnej poisťovne a všeobecných súdov sú založené na takom výklade § 21 zákona o zdravotnom poistení a § 50, § 56 a § 57 Exekučného poriadku, ktorý popiera ich účel a zmysel a v konečnom dôsledku porušujú jej základné právo na vlastníctvo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods.1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. ...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ako vyplýva z obsahu i petitu sťažnosti, sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu jednak výkazmi nedoplatkov zdravotnej poisťovne č. 1125215913 z 23. júna 2011, č. 1125216013 z 23. júna 2011, uzneseniami okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012 a jednak uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014.

1. Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti výkazom nedoplatkov zdravotnej poisťovne č. 1125215913 z 23. júna 2011 a č. 1125216013 z 23. júna 2011. V súvislosti s touto časťou sťažnosti ústavný súd uvádza, že sťažovateľka tieto rozhodnutia v merite veci mohla napadnúť na príslušnom všeobecnom súde v rámci správneho súdnictva (piata časť Občianskeho súdneho poriadku), čo však, ako to vyplýva z obsahu jej podaní, nevyužila. Z uvedeného dôvodu ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

2. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenia okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012, ústavný súd konštatuje, že predmetná ústavná sťažnosť vo vzťahu k týmto uzneseniam bola podaná oneskorene.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti a jej príloh, uznesenie okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-30 z 29. februára 2012 vydané vyšším súdnym úradníkom v dôsledku

podania odvolania sťažovateľkou bolo nahradené uznesením sudcu okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. júla 2012. Obdobne uznesenie vyššieho súdneho úradníka č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012 bolo po podaní odvolania sťažovateľkou vo výroku o nevyhovení námietok nahradené uznesením sudcu okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2012.

Z uvedeného je zrejmé, že dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-56 zo 16. mája 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. júla 2012 (zamietnutie návrhu na odklad exekúcie), a uzneseniu okresného súdu č. k. 8 Er 1002/2011-73 z 28. septembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. novembra 2012 (nevyhovenie námietkam sťažovateľky proti exekúcii), už uplynula.

V tejto časti preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorenú.

3. Pokiaľ ide o výrok uznesenia č. k. 8 Er 1002/2011-58 zo 16. mája 2012, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie, tu ústavný súd konštatuje nedostatok svojej právomoci. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci vyplývajúcim z čl. 127 ústavy dospel totiž k záveru, že je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmavanie tohto postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol uznesením č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľky bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom. Ústavný súd preto v tejto časti odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

4. Odlišná je situácia vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. marca 2014. V tejto časti je sťažnosť podaná včas a smeruje proti rozhodnutiu, na preskúmanie ktorého má ústavný súd právomoc.

Krajský súd uznesenie č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 odôvodnil takto:

«Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, po preskúmaní veci v medziach a rozsahu daných odvolaním podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) dospel k záveru, že odvolanie smerujúce voči výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je dôvodné.

Exekúcia je vedená na podklade výkazov nedoplatkov na zdravotnom poistení, ktoré oba nadobudli právoplatnosť dňa 15. 07. 2011. Námietky, ktoré podala povinná proti výkazom nedoplatkov neboli zdravotnou poisťovňou akceptované s odôvodnením, že boli podané oneskorene a neobsahovali vecné odôvodnenie. Návrh na vykonanie exekúcie na podklade týchto výkazov bol súdneho exekútorovi doručený 23. 11. 2011, týmto dňom súčasne začalo exekučné konanie vo veci.

Proti upovedomeniu o začatí exekúcie podala v zákonom stanovenej lehote námietky povinná, o námietkach právoplatne rozhodol okresný súd uznesením č. k. 8Er/1002/2011-73 zo dňa 28. 09. 2012 tak, že námietkam nevyhovel. Obsahom podania označeného ako námietky proti exekúcii bol i návrh povinnej na zastavenie exekúcie, o ktorom súd rozhodol odvolaním napadnutým uznesením tak, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol.

Podstatou námietok povinnej proti exekúcii je tvrdenie, že právo priznané rozhodnutím je premlčané, a to s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 1 a 2 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania platobných výmerov, t. j. ku dňu 23. 06. 2011 (ďalej len „zákon o zdravotnom poistení“).

Podľa § 21 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení, právo zdravotnej poisťovne uplatniť nárok na poistné (§ 17 ods. 7, § 18 a § 19 ods. 15) a nárok na úhradu za zdravotnú starostlivosť (§ 9 ods. 7) sa premlčí uplynutím piatich rokov odo dňa splatnosti poistného alebo úhrady za zdravotnú starostlivosť.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení, právo vymáhať poistné, úrok z omeškania a úhradu za zdravotnú starostlivosť podľa odseku 1 sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení povinnosti zaplatiť poistné, úrok z omeškania alebo úhradu za zdravotnú starostlivosť, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 41 ods. 2 písm. h/ Exekučného poriadku, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia a vo veciach verejného zdravotného poistenia.

Návrh na zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 Exekučného poriadku možno odôvodniť len tým, že: a) exekúcia sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným, b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným, c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie, d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona, e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťať exekúciu (§ 55), f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo nim priznané, g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať, h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie, i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom, k) súd rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh. Tvrdenie povinnej o premlčaní práva predpísať poistné sa vzťahuje na obdobie pred vydaním exekučného titulu (týka sa práva predpísať poistné). Tieto námietky mali byť preto uplatnené v základnom konaní (t.j. v konaní, v ktorom zdravotná poisťovňa predpísala poistné) a nemožno ich zohľadniť vo vykonávacom (exekučnom) konaní, pretože exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu (skutočnosti predchádzajúce jeho vydaniu) a v zásade prihliada len na okolnosti, ktoré nastali po začatí exekúcie. Nakoľko povinná nevzniesla námietku premlčania riadne a včas v konaní,

v ktorom si zdravotná poisťovňa uplatnila nárok na poistné, výkazy nedoplatkov nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť a predstavujú riadny exekučný titul. Povinná neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré mali nastať po vzniku exekučného titulu a mali mať za následok neprípustnosť exekúcie.

V danom prípade nie je možné dovolávať sa ani premlčania práva vymáhať poistné (premlčania už judikovaného práva). Podľa ustanovenia § 21 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení, právo vymáhať poistné sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení povinnosti zaplatiť poistné. Oba výkazy nedoplatkov, na podklade ktorých je vedená exekúcia, nadobudli právoplatnosť v roku 2011, pričom v tomto istom roku bol podaný aj návrh na vykonanie exekúcie. Premlčanie práva vymáhať poistné teda nenastalo.

S prihliadnutím na uvedené možno konštatovať, že skutočnosti, na základe ktorých povinná navrhla zastavenie exekúcie, nespôsobujú zánik vymáhaného nároku ani exekúciu nerobia neprípustnou. Preto odvolací súd prvostupňové rozhodnutie vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.»

Sťažovateľka odôvodnila porušenie označených základných práv uznesením krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 v podstate tým, že ak krajský súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým bol jej návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý, neposkytol jej ochranu proti exekúcii vedenej proti nej napriek tomu, že boli podľa presvedčenia sťažovateľky splnené všetky podmienky na zastavenie exekúcie (§ 57 Exekučného poriadku), a to najmä preto, že exekučný titul nie je právoplatný a vykonateľný a pohľadávka oprávneného je premlčaná. Rozhodnutie krajského súdu je podľa názoru sťažovateľky založené na takom výklade aplikovaných právnych noriem, ktorý popiera ich účel a zmysel.

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd

a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd, vychádzajúc z týchto ústavne významných úvah, zaoberal sa posúdením obsahu napadnutého rozhodnutia z uvedených hľadísk a dospel k záveru, že krajský súd na argumentáciu sťažovateľky reagoval primeraným spôsobom, vysporiadal sa s okolnosťami, ktoré majú pre vec podstatný význam a ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, a do odôvodnenia rozhodnutia uviedol postup, akým dospel k svojmu rozhodnutiu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že dôvodom, pre ktorý nebolo možné návrhu sťažovateľky na zastavenie exekúcie vyhovieť, je nesplnenie podmienok ustanovených zákonom (§ 57 Exekučného poriadku), ako aj to, že tieto podmienky nie sú splnené v dôsledku existencie právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, keďže tento bol riadne sťažovateľke prostredníctvom splnomocnenca doručený a sťažovateľka proti nemu námietky podala oneskorene.

Keďže sťažovateľka tvrdila, že rozhodnutie krajského súdu je založené na svojoľnej aplikácii práva, zaoberal sa ústavný súd ďalej tým, či výklad krajského súdu, pokiaľ ide o podmienky na zastavenie exekúcie a ustanovenia o premlčaní v zákone o zdravotnom poistení, zodpovedá účelu a zmyslu § 57 Exekučného poriadku a § 21 zákona o zdravotnom poistení.

Podľa § 57 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu súd zastaví, ak

- a) sa začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným,
- b) rozhodnutie, ktoré je podkladom na vykonanie exekúcie, bolo po začatí exekúcie zrušené alebo sa stalo neúčinným,
- c) zastavenie exekúcie navrhol ten, kto navrhol jej vykonanie,
- d) exekúcia postihuje veci alebo práva, ktoré sú vylúčené z exekúcie alebo nepodliehajú exekúcii podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona,
- e) bolo právoplatne rozhodnuté, že exekúcia postihuje vec, na ktorú má niekto právo nepripúšťajúce exekúciu (§ 55),
- f) po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané,
- g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať,
- h) majetok povinného nestačí ani na úhradu trov exekúcie,

i) oprávnený nezaplatí súdny poplatok za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,
j) pri exekúcii predajom zálohu zaniklo záložné právo a oprávnený bol záložným veriteľom,

k) rozhodol, že majetok štátu podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na plnenie úloh štátu alebo na plnenie verejnoprospešného účelu alebo že majetok Exportno-importnej banky Slovenskej republiky podľa § 61c ods. 2 je nevyhnutne potrebný na vykonávanie jej činností a plnenie jej úloh.

Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

Podľa § 57 ods. 3 Exekučného poriadku ak sa exekúcie týka niektorý z dôvodov zastavenia len sčasti alebo ak sa exekúcia vykonala v širšom rozsahu, než stačí na uspokojenie oprávneného, exekúcia sa zastaví len čiastočne.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení právo zdravotnej poisťovne uplatniť nárok na poistné (§ 17 ods. 8, § 18 a § 19 ods. 15) a nárok na úhradu za zdravotnú starostlivosť (§ 9 ods. 7) sa premlčí uplynutím piatich rokov odo dňa splatnosti poistného alebo úhrady za zdravotnú starostlivosť.

Podľa § 21 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení právo vymáhať poistné, úrok z omeškania a úhradu za zdravotnú starostlivosť podľa odseku 1 sa premlčí uplynutím troch rokov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o uložení povinnosti zaplatiť poistné, úrok z omeškania alebo úhradu za zdravotnú starostlivosť, ak nie je ustanovené inak.

Ústavný súd považuje aplikáciu citovaných ustanovení krajským súdom za zodpovedajúcu právnej úprave i záverom právnej teórie a stotožňuje sa i s konštatovaním krajského súdu o tom, že v prípade sťažovateľky neboli podmienky zastavenia exekúcie naplnené. Tak ako na to poukázal aj krajský súd vo vzťahu k námietke premlčania sťažovateľky, je potrebné dôsledne rozlišovať premlčanie práva zdravotnej poisťovne

výkazom nedoplatkov určiť dlžné poistné, t. j. premlčanie práva uplatniť nárok na poistné podľa § 21 ods. 1 zákona o zdravotnom poistení (premlčanie tohto práva možno namietať iba do právoplatnosti výkazu nedoplatkov) a premlčanie práva domáhať sa plnenia na základe právoplatného a vykonateľného výkazu nedoplatkov zdravotnej poisťovne, t. j. premlčanie práva vymáhať poistné podľa § 21 ods. 2 zákona o zdravotnom poistení (premlčanie tohto práva možno namietať po nadobudnutí právoplatnosti a vykonateľnosti výkazu nedoplatkov). Ani ústavný súd nemá pochybnosť o tom, že vo veci sťažovateľky oba výkazy nedoplatkov právoplatnosť nadobudli a stali sa vykonateľnými, keďže boli doručené splnomocnencovi sťažovateľky.

Ústavný súd nepovažoval preto právny názor krajského súdu, na ktorom založil svoje rozhodnutie, za svojvoľný či arbitrárny. Aplikácia príslušných zákonných ustanovení krajským súdom na vec sťažovateľky nepoprela ich účel a zmysel. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval v súlade so zásadou ústavne konformného výkladu, pretože nepoužil taký výklad dotknutých ustanovení, ktorý by poprel realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických alebo právnických osôb.

V situácii, keď neobstojí argumentácia sťažovateľky o premlčaní práva zdravotnej poisťovne uplatniť nárok na poistné, nie je premlčané ani jej právo poistné vymáhať, exekúcia sa vedie na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a niet ani iného sťažovateľkou tvrdeného alebo inak objektívne existujúceho dôvodu na zastavenie exekúcie, je vylúčené, aby záverom krajského súdu, podľa ktorého nie sú dané dôvody na zastavenie exekúcie, mohlo dôjsť k zásahu do sťažovateľkou označených práv.

Na rozdiel od sťažovateľky zastáva preto ústavný súd názor, podľa ktorého výkon súdnej moci krajským súdom vo veci sťažovateľky smeroval k uplatneniu ideálu spravodlivosti, rešpektoval procesné pravidlá, ako aj požiadavku rozumného výkladu hmotného i procesného práva.

S ohľadom na uvedené preto ústavný súd považuje za vylúčené, aby za tejto situácie rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky

na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Z týchto dôvodov odmietol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľky aj v časti smerujúcej proti uzneseniu krajského súdu č. k. 1 CoE 345/2013-90 z 28. januára 2014 a to z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti rozhodol ústavný súd tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2014